Grundlæggende retningslinjer fra LaRouche for overgangen til et nyt internationalt finanssystem

Den 7. juni 2023 (EIRNS) — Det følgende er en foreløbig version af det indledende memorandum i et længere dokument, der vil blive offentliggjort i EIR, og som vil indeholde en sammenfattende kronologi over Glass-Steagall, de-dollarisering og sanktionsudvikling i løbet af 2022 og 2023.

Der er en udbredt international erkendelse af, at vi er vidner til, at det globale finansielle system med flydende valutakurser, som blev etableret for et halvt århundrede siden efter den 15. august 1971, er ved at gå til grunde — et system, som har udspyet en spekulativ boble på 2 billioner dollars, sideløbende med en grusom plyndring af den fysiske økonomi i det såkaldte Nord, men især i det Globale Syd. Det er ligeledes tydeligt, at et nyt system er ved at opstå, med intense drøftelser i det Globale Syd om, hvordan man kan etablere et system uden dollar, for eksempel omkring en udvidet sammenslutning af nationer, "BRIKS-Plus"; mens spørgsmålet om at genindføre Glass-Steagall i USA og Europa er tilbage på dagsordenen — som vi dokumenterer i den sammenfattende kronologi nedenfor.

Det kommende topmøde mellem BRIKS-landene i Johannesburg, Sydafrika, den 22.-24. august kan meget vel blive et afgørende vendepunkt.

Men der er også en udbredt forvirring omkring nogle fysisk-økonomiske nødvendigheder, som Lyndon LaRouche i lang tid redegjorde for, og uden hvilke overgangen til et nyt internationalt system i bedste fald vil være kaotisk og i

værste fald muligvis kan udløse en atomar Tredje Verdenskrig. Det væsentlige er opsummeret i LaRouches “Fire love” (https://larouchepub.com/eiw/public/2021/eirv48n50-20211217/eirv48n50-20211217_003-editorial.pdf) og hans “Handel uden valuta” (https://larouchepub.com/lar/2000/lar_commodities_2730.html) for at nævne nogle steder.

Kort sagt: Det er nødvendigt, men ikke engang tæt på tilstrækkeligt, at forlade det synkende finansielle Titanic. De centrale spørgsmål, som en sådan første, påkrævet foranstaltning stiller, er: Hvilken slags redningsbåde skal erstatte Titanic? Hvordan er de konstrueret, og hvad sikrer deres flydeevne undervejs? Og hvor sejler de hen?

Der er tre centrale kriterier, som det nye system og dets valuta skal indfri:

Total adskillelse mellem den nye valuta og de deltagende nationale valutaer på den ene side, og den rovgriske, giftige dollar på den anden side – dvs. ingen uhindret omveksling mellem dem. Valutakontrol og kapitalkontrol bliver vigtige redskaber til at opnå dette resultat. For USA betyder det en tilbagevenden til Glass-Steagall med dens strenge adskillelse mellem produktiv kredit og spekulativ aktivitet.

Et fast valutakursforhold mellem og blandt de deltagende nationale valutaer og den nye valuta. Flydende valutakurser har været et redskab for finansiel spekulation siden august 1971, og de er uforenelige med langsigtet handels- og investeringssamarbejde mellem suveræne nationer.

Produktiv kredit skal udstedes i den nye valuta for at finansiere store udviklingsprojekter, med hovedvægt på videnskab og avanceret teknologi, i og mellem de deltagende nationer, for hurtigt at sætte skub i de fysiske økonomier og derved give den eneste mulige solide opbakning til den nye valutas værdi og stabilitet. Tænk Alexander Hamilton.

Et nyttigt udgangspunkt for diskussionen og uddybningen af disse tre kriterier er at erkende, at en tilbagevenden til Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933 i USA, eller bankopdeling, som det kaldes i Europa, i bund og grund er den samme politik som det Globale Syds nuværende stræben efter "af-dollarisering". De udgør tilsammen en måde at springe af den synkende Titanic. I begge tilfælde bliver den spekulative London-baserede dollar skrottet og afskærmet, mens hvert lands nationale banksystem genopbygges på ikke-spekulative aktiver og på investeringer i ikke-spekulative produktive aktiviteter, hvorved man i realiteten skaber en ny valuta. I USA's tilfælde ville denne "nye valuta" tage form af en tilbagevenden til den produktive amerikanske dollar eller Lincolns greenback, til forskel fra den spekulative London-dollar eller "Londollar", som styrer den transatlantiske finanssektor i dag.

En sådan tilgang, og kun en sådan tilgang, åbner døren for en arbejdsalliance mellem det Globale Syd og et USA, der er befriet for Wall Streets og City of Londons dominans. Et USA præget af George Washington, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin Delano Roosevelt, John F. Kennedy og Lyndon LaRouche. En sådan arbejdsalliance danner det eneste sikre grundlag for at undgå krig og skabe universel udvikling.

Med disse begreber og kriterier i baghovedet kan vi give et kort overblik over højdepunkterne i den seneste tids diskussioner og tiltag verden over omkring Glass-Steagall og af-dollarisering.

Sanktioner fremprovokerer af-dollarisering

Umiddelbart efter at den russiske præsident Vladimir Putin bekendtgjorde Ruslands særlige militæroperation (SMO) den 24. februar 2022, blev de vestlige sanktioner mod Rusland kraftigt optrappet: omkring 300 milliarder dollars af Ruslands valutareserver, den del der befandt sig i udlandet, blev omgående beslaglagt; handel blev blokeret; og London og Washington forsøgte at tvinge Rusland til at misligholde sine

gældsforpligtelser. Ruslands “ruin” blev erklæret for det strategiske mål.

Det skal understreges, at sanktionsregimet mod Rusland (og andre lande) var i kraft længe før den 24. februar 2022 – som vi dokumenterer i kronologien nedenfor. Faktisk havde Rådet for Den Europæiske Union allerede den 31. juli 2014 vedtaget Rådets afgørelse 2014/512/CFSP, som opfordrede medlemslandene til at “forbyde transaktioner i eller levering af finansierings- eller investeringstjenester … udstedt af statsejede russiske finansielle institutioner.” Resolutionen forbød også “salg, levering, overførsel eller eksport af visse følsomme varer og teknologier” til Rusland.

Ligesom Ruslands SMO ikke var “uprovokeret militær aggression”, men snarere resultatet af 30 års NATO-ekspansion mod øst (i strid med klare officielle løfter til Rusland), som voksede dramatisk efter statskuppet i 2014 mod den demokratisk valgte Janukovitj-regering i Ukraine, så er det Globale Syds skridt mod af-dollarisering heller ikke et spørgsmål om “uprovokeret økonomisk aggression” mod USA og dets valuta. De er snarere overlevelsesforanstaltninger, der er vedtaget som forsvar mod økonomisk og finansiel krigsførelse, som svar på eksplicitte udtalelser fra amerikanske og andre embedsmænd om, at deres mål er at “reducere rublen til murbrokker” og sørge for, at den russiske økonomi “halveres” (præsident Joe Biden, 26. marts 2022) og “ruinere Rusland” (den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock, 24. januar 2022).

Måske mest chokerende og afslørende var de meget omtalte kommentarer den 25. januar 2022 fra to unavngivne “ledende embedsmænd” i Det Hvide Hus på et pressemøde, hvor de beskrev “alvoren af de økonomiske konsekvenser, vi kan og vil pålægge den russiske økonomi”, herunder “en forringelse af Ruslands produktive kapacitet over tid … [for] at ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi.” De truede med, at USA, Storbritannien og Europa “står sammen i vores intention om at indføre massive restriktioner, som vil

være et alvorligt og øjeblikkeligt slag mod Rusland.”

Dette var en måned før Ruslands SMO begyndte.

Selve dollaren blev hurtigt gjort til et våben. Den 24. februar blev førende russiske banker sat på sanktionslisten, hvilket gjorde det umuligt for dem at gøre forretninger med Vesten. Den 26. februar blev omkring 300 milliarder dollars i russiske valutareserver i vestlige banker beslaglagt – med den erklærede hensigt at konfiskere dem helt og holdent. Den 4. april tog det amerikanske finansministerium skridt til at gøre det umuligt for Rusland at betale forfaldne afdrag på sin udlandsgæld, i et forsøg på at fremtvinge en ufrivillig betalingsstandsning med alle dens konsekvenser. Den 3. juni blev næsten alle russiske banker, med kun en håndfuld undtagelser, udelukket fra det internationale finansielle kommunikationssystem, SWIFT – en langvarig trussel om at ødelægge det russiske finansielle system og den russiske økonomi fuldstændigt ved at afkoble den fra Vesten.

I hele denne periode blev Rusland nægtet adgang til vestlig teknologi, kapitalgoder og andre økonomiske forsyninger i den erklærede forventning, at det ville kaste økonomien ud i en depression, skabe socialt kaos, og i sidste ende føre til at præsident Putin blev væltet.

EU har marcheret i takt med USA og Storbritannien i sanktionspolitikken lige fra begyndelsen og har vedtaget 10 forskellige foranstaltninger siden februar 2022, og en 11. er nu under overvejelse.

Rusland har heller ikke været det eneste land, der har været mål for sanktioner og relateret økonomisk krigsførelse. Andre omfatter Kina, Iran, Syrien, Afghanistan, Venezuela og Nordkorea. I Syriens tilfælde har Cæsar-sanktionerne fra juni 2020 været medvirkende til at ødelægge den syriske økonomi og ført til, at landet i dag har en fattigdomsrate på 90 %. I Afghanistan “frøs” – dvs. stjal – USA også næsten 9,5

milliarder dollars i aktiver, der tilhørte den afghanske centralbank, og stoppede forsendelser af kontanter til landet umiddelbart efter Kabuls fald den 15. august 2021, hvilket fratog landet de minimale ressourcer, der var nødvendige for at afhjælpe sulten og tilmed den dødelige hungersnød, der hærgede landet.

Med god grund opfordrede Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, den 19. juli 2022 til øjeblikkeligt at ophæve sanktionerne mod Rusland og andre udsatte nationer. "Sanktionerne mod Rusland, men også alle de andre lande, som de er blevet pålagt i årevis af geopolitiske årsager – Iran, Venezuela, Cuba, Afghanistan, Syrien, Yemen – må afsluttes øjeblikkeligt! Sanktioner, under betingelser med sult i verden, pandemi og hyperinflation, betyder folkedrab for udviklingslandene og selvmord for vores industri og landbrug!"

Hele denne lavine af sanktioner blev pålagt det Globale Syd oven på årtiers gældsudplyndring af det Globale Syd fra City of London og Wall Street.

Det er derfor ikke så underligt, at langt størstedelen af det Globale Syd nu betragter dollaren som en upålidelig valuta, der er giftig og destruktiv. Det er ikke underligt, at opfordringer (og aktioner) til " af-dollarisering" spreder sig lynhurtigt i det Globale Syd – som vi også dokumenterer nedenfor.

Da optrapningen af sanktionerne for alvor satte ind i begyndelsen af 2022, begyndte den amerikanske centralbank at hæve renten dramatisk: den 18. marts 2022 skete den første stigning på et kvart procentpoint, og 2022 sluttede ni måneder senere med en amerikansk centralbankrente på 4,33 %.

Kombinationen af disse to processer bragte en længe ulmende diskussion op til overfladen i det Globale Syd om, hvordan man kunne frigøre sig fra det giftige dollarsystem. Den 10. marts 2023 krakkede Silicon Valley Bank i USA, efterfulgt af Credit

Suisse i Schweiz den 19. marts 2023, og konsekvenserne af disse bankkollaps førte til en parallel diskussion om Glass-Steagall i USA og Europa.

Styrker og svagheder ved de hidtidige overvejelser

I det store hele var 2022 et år, hvor der var en betydelig stigning i diskussioner og politiske studier omkring af-dollarisering, hvor Rusland, Indien og Kina ikke overraskende førte an. Men med meget få undtagelser begyndte der først at blive taget konkrete skridt i den retning i 2023, og disse skridt er fortsat med at accelerere frem til i dag. Med hensyn til Glass-Steagall satte bankkollapsene i USA og Schweiz i marts 2023 gang i en diskussion af denne politik (hovedsageligt i Schweiz og USA, hvilket var forudsigeligt), og højdepunktet var genfremsættelsen af et Glass/Steagall-lovforslag i den amerikanske kongres af rep. Marcy Kaptur (D-OH) den 19. april 2023.

Styrken ved sådanne diskussioner har været, at man seriøst overvejer at gennemføre grundlæggende ændringer. Det globale sanktionsregime – især over for Rusland – gjorde det klart, at: a) den giftige "Londollar" ikke længere var en troværdig international reservevaluta; og b) sanktionerne havde slået fejl, herunder den såkaldte " atomare mulighed" for at udelukke lande fra det internationale bankafregningssystem, SWIFT. Det viste sig, at City of London og Wall Street har mere gøen end bid – undtagen selvfølgelig den meget reelle trussel om brug af overvældende militær magt til at påtvinge deres vilje på undersåtter, op til og inklusive atomkrig med Rusland og Kina.

Men svagheden ved de hidtidige overvejelser, både i det Globale Syd og i Vesten, har været, at begge sider stort set er uklare om, hvad der skal til for at give den nye valuta solid opbakning: dvs. hvad der er den sande kilde til økonomisk værdi. Der har været for meget fiflen med finansielle teknikaliteter og for lidt tænkning om de

videnskabelige principper for fysisk økonomi. Hvor vigtigt det end er at have handelsafregninger i lokale valutaer, hvor vigtigt det end er at oprette swap-faciliteter uden dollar og endda deciderede afregningscentraler, så er det afgørende at kunne udstede ”hamiltonsk” kredit uden dollar til produktiv infrastruktur og andre investeringer – og det gælder lige så meget for USA og Europa som for det Globale Syd.

Tag for eksempel tilfældet Latinamerika. Den eneste måde, hvorpå Argentina-Brasilien-BRIKS vs. IMF-problemet (se nedenfor) kan løses, er ved at få Kinas Bælte- og Vej-Initiativ til at fungere aktivt i regionen – at sætte “spaden i jorden” og begynde at bygge de længe ventede bi-oceaniske jernbanekorridorer på tværs af kontinentet, især baseret på kreditlinjer i multimilliardklassen uden dollar. Værdien af disse kreditlinjer, og af den valuta de udstedes i, afhænger helt af de pågældende regeringers hensigt om at udvikle arbejdskraftens produktive kræfter, den “potentielle relative befolkningstæthed”, som Lyndon LaRouche beviste i sin banebrydende “Handel uden valuta”.

Sammenfattende kronologi

Følgende sammenfattende kronologi, der dækker 2022-2023, giver en fornemmelse af processen. (Indlæg om de-dollarisering er i standardtype; indlæg om Glass-Steagall er i kursiv; indlæg om sanktioner er i fed skrift).

(Artiklen vil blive offentliggjort i den næste EIR).